

Okamžik štěstí

Tereza Halúzková (2. místo v I. kategorii)

Byl podzim. Šla jsem po opravdu dlouhé ulici, kterou lemovaly jednotvárné domy bílo-šedé barvy. V každé předzahrádce stál jeden urostlý strom s pestrobarevným listím opadávajícím až na silnici, po které jsem šla. Foukal jemný vánek a cuchal mi vlasy.

„Gabrielo!“ zavolal na mě neznámý hlas. Pomalu jsem se zastavila a ještě pomaleji se otočila směrem po hlasu. Nikoho jsem však neviděla. Vtom hlas zase promluvil: „Gabrielo, ty chudáčku...“ „Nech toho!“ řekla jsem mu příkře, ještě než stačil cokoli dodat.

„Ale vždyť já tě chci politovat, protože nemáš...“ „Přestaň, já vím, koho nemám!“ zakřičela jsem na něj. Najednou vítr kolem mě začal tvořit tornádo, které mě vzápětí pohltilo.

Rychle jsem se posadila. Rychle jsem dýchala. Pro uklidnění jsem se rozhlédla po pokoji. Ve stejné výšce na stejné patrové posteli spala Soňa a pod ní Richard, pod mnou hlasitě chrápal Tomáš. Všechno bylo jako obvykle, a to mě uklidnilo. Aby nedošlo k nedorozumění: Nemám žádné sourozence, ani sestřenice nebo bratrance, ani žádné jiné příbuzné.

Vyrůstám totiž v dětském domově.

Ráno mě paní Darenová, naše vychovatelka, vzbudila jako každé ráno poklepáním na rameno a vzápětí odešla. Otevřela jsem oči. „Dobré ráno,“ uslyšela jsem mně dobře známý hlas. „Dobré ráno, Soňo,“ odpověděla jsem jí a posadila jsem se. Česala si svoje dlouhé blondáté vlasy u jednoho z našich stolů, kde jsme psali domácí úkoly. Soni je patnáct. Vyrůstáme spolu už odmala a jsme velké kamarádky. To však ani jedna z nás netušila, že tohle je jedno z posledních rán, které trávíme společně.

„Hele, támhle jde Marek.“ Šly jsme po školní chodbě s mojí nejlepší kamarádkou. Jmenuje se Simona Kajdová a ví o mně snad všechno, včetně toho, že se mi Marek líbí.

„Já ho vidím,“ řekla jsem jí s úsměvem na tváři. „Hele, nechtěla bys k nám dneska odpoledne přijít?“ Chvilí jsem nad tím přemýšlela. U Simči doma jsem ještě nikdy nebyla. Na druhou stranu bych se strašně ráda podívala do úplně normální

domácnosti. „Tak jo, ale prvně se musím zeptat paní Darenové,“ odpověděla jsem jí. „Není problém,“ usmála se.

Následující hodiny ubíhaly neuvěřitelně pomalu. Když jsme se konečně naobědvaly a převlékly ve školní šatně, šly jsme do dětského domova zeptat se. Paní Darenová sice chvíli váhala, ale potom svolila s podmínkou, že musím být do pěti zpět. Obě jsme poděkovaly a odešly.

Stály jsme před poměrně velkým oranžovým domem. Měl tmavohnědá okna a dveře a za ním byla prostorná zahrada, která byla obehnána zeleným plotem.

Simčin pokoj byl doslova nádherný. Měla tam velkou postel, vedle ní byl noční stolek s malou lampičkou. Dále tu byla skříň na oblečení, psací stůl a police s knihami. Zem pokrýval červený koberec. Simča seděla ve velkém červeném křesle a já jsem si sedla na její postel. Právě jsme si povídaly, když se otevřely dveře a v nich se objevila ženská hlava.

„Svačina je na stole!“ „Už jdeme, mami.“ Obě jsme se zvedly a následovaly Simčinu mamku dolů do kuchyně. Kuchyně byla, jako všechny místnosti v domě, velice prostorná a plná světla. U velkého jídelního stolu seděl muž středního věku – Símin táta. Do té doby, než jsme přišly, si pravděpodobně četl noviny, protože teď už ležely na stole. Dále byly na stole obložené chleby a limonáda ve džbánu se čtyřmi sklenicemi okolo.

„A pak ten chlápek padl do vody a okamžitě vystřízlivěl.“ Všichni jsme se začali hlasitě smát. Simčin taťka uměl skvěle vyprávět vtipy a její mamka zase výborně vařit. Z tohoto faktu mě píchlo u srdce. V dětském domově to nebylo nejhorší, ale mít rodiče muselo být nepředstavitelně fajn. Je to vlastně poprvé, co mám pocit, že někam opravdu patřím a jsem šťastná, pomyslela jsem si. Takhle bych chtěla, abych se cítila s mými rodiči.

„Tak naschle!“ Musela jsem se, ač nerada, rozloučit, protože už bylo tři čtvrtě na pět.

„Ahoj Gábi!“ mávali mi Kajdovi na rozloučenou od vchodových dveří.

„Tak jak se ti u nás líbilo?“ zeptala se náhle Simča.

„Popravdě to bylo super a vaši taky. Poprvé jsem měla pocit, že někam opravdu patřím.“ Přiznala jsem a měla jsem slzy v očích.

„Gábi, už čeká!“ zakřičela na mě Soňa odněkud zezdola.

„Už letím!“ Seběhla jsem ve spěchu dolů. Proběhla jsem uvítací halu a vyběhla ven. Před dětským domovem stálo červené auto. Na sedadle řidiče seděla paní Darenová. Přiběhla jsem k autu, otevřela dveře spolujezdce a nasedla. Hlavu jsem měla skloněnou a dívala jsem se, jak si nervózně hraji s prsty. „Bojíš se?“ přerušila ticho v autě paní Darenová. Aniž bych zvedla hlavu a podívala se na ni, jsem odpovíděla: „Popravdě strašně.“

„Tak jsme tady.“ Paní Darenová zaparkovala auto na parkovišti před obchodním domem PENNY market.

„Tak vystupovat!“ vyzvala mě. Vystoupily jsme tedy z auta a paní Darenová něco vytáhla z kabelky. Byl to obyčejný černý šátek.

„Otoč se.“ Otočila jsem se k ní zády a ona mi zavázala oči právě tím černým šátkem.

„To bude možná moje nová rodina tak strašná?“ zavtipkovala jsem.

„Ne, to ani zdaleka,“ usmála se. „Vidíš něco?“ zeptala se mě, když mi konečně šátek uvázala. „Nevidím.“ Chytila mě za ruku a vyrazily jsme. Připadalo mi to jako věčnost, když jsme se konečně zastavily. Paní Darenová pustila moji ruku a rozvázala mi oči a já jsem je pomalu otevřela. První, co jsem uviděla, byl celkem velký oranžový dům s tmavohnědými okny a dveřmi na druhé straně silnice. Před zeleným plotem stála moje nová rodina.

„Překvapení!“ zakřičeli Kajdovi. Oči mi okamžitě zalily slzy.

„Tak běž,“ pobídla mě paní Darenová. Nečekala jsem už ani minutu. Jak nejrychleji jsem mohla, rozběhla jsem se do otevřené náruče mých nových rodičů a sestry. Jakmile mě všichni objali, zalila mě obrovská vlna štěstí, lásky a radosti zároveň. Skoro se mi z toho podlomila kolena. V tu chvíli jsem nedokázala nic jiného, než je držet a užívat si ten nádherný pocit. Tenhle den si budu navždy pamatovat.

Konečně jsem někam doopravdy patřila a cítila jsem to celým svým srdcem.